Сидить мала пістунка Парася й держить у подолку дитину; кругом неї такі самі пістунки і пістуни. Група виглядає так, як би хто стряс із дерева великих лісниць, які на землі повалялися.

Парася каже, щоби гратися в похорон і щоби голосити.

— Та чого в похорон? Та чого голосити?

— Я вам скажу, чого. Я чула, що мої тато вночі казали, аби ця дитина не находиласи в хаті, бо вона не наша дитина, а гусаря московського, то кажуть тато до мами, або ти її вбий, або закопай, а я її не хочу. А мама кажуть: "А як я закопаю живу дитину?" — "То ти вперед убий, а потім закопай". Та тому так досвіта я з цев дитинов чекаю на вас, що ви ще спите, бо тато кричуть: "Забирайси мені з цим байстрюком".

Малий Максим, якого гусарі все дуже інтересували, викинув свою дитину з подолка та почав докладно розглядати гусарську дитину.

Він говорить:

— Це така дитина, як кожда, а твій тато якийсь дурний.

— Але як тато гадає душити цу дитину?

— А то штука таке мале душити? Задушить, та й поховають.

— Ото твоя мама буде голосити, ай-ай!

— Голосім, але самі дівчата! Хлопці, мовчіть, бо ви не голосите.

Дівчата голосять по звичаю жінок, вигін заливається похоронним співом.

А баба Дмитриха кричить із-за воріт:

— Що ви? Подуріли, дівки, з своїм голосінєм? Гріх голосити, як нема вмерлого.

— Бабо, ца гусарева дитина має вмерти, її мають задушити, тому не гріх голосити.

Баба хреститься, діти дальше голосять.